

til Beboernes Tarv i Byen selv, og er overensstemmende med saare Manges Ønske, hvilket jeg tør sige, da Byen ligger i mit Valgsdistrict, og Beboerne i forrige Vinter underrettede mig om, at de vilde tilstille mig et Andragende, men ikke havde formaaget at bringe et saadant istand igennem Sogneforstanderskabet, da der i dette var deelte Meninger om dette Spørgsmaal. Det er imidlertid ikke Byen selv, der skal afgjøre Spørgsmaalet, men det er Landbobefolkningen, og det er den, der er saaledes trykket med Hensyn til Affættelsen af sine Producter, og det Samme gjælder for største Deel endnu, som Brink-Seidelin skrev i sin Beskrivelse af Hjørring Amt i 1828, og med den ærede Formands Tilladelse vil jeg blot citere nogle faa Ord af ham med Hensyn til Uanskeligheden af Affættelsen af Producter for Beboerne i den sydlige Deel af Hjørring Amt. Det hedder i Pag. 204 i Landhuusholdningssekskrets Skrift:

„De sydlige Egne af Børglum, Dronninglund og Hvetbo Herreder affatte deres Producter til Aalborg; men desto værre har ofte Prisene her været saa lave, at, naar beregnedes Slid paa Bogne, Færge- og Bompenger ved Transporten over Fjorden, flere Udgifter i Anledning af Reisen, Forsømmelse Hjemme under 2 á 3 Dages Fraværelse m. v., saa blev det saa lidet, hvad Bonden fik i Behold for sit Korn, at han hellere maatte have givet sine Creaturer det, Omstændigheder, som vel kunde lokke ham til at brænde Korret, og derved vinde ypperlig Føde for sine Creaturer. Gyo der saae Bonden flere Timer gaae fra Dør til Dør, før han kunde bevæge Nogen til at kjøbe hans saa majsommelige dibragte Korn, maatte hjertelig beklage ham.“

Ja, jeg har seet det Samme i de sidste Aar i Sundby; naar Bønderne paa Grund af Uveir ikke kunde komme over Fjorden, saa have de maattet gaae fra Huus til Huus og tigget Folk om at kjøbe deres Korn, fordi der ingen Kjøbmand er der, og fordi — man undskyld, at jeg indskyder denne Bemærkning, — der kun er et eneste Monopol tillagt en Enke i Sundby til at drive Kjøbmændshandel, og der stadigt har været nægtet alle Andre Bevilling til dette Slags Handel. Det er ikke længere siden end

i forrige Aar, da ansøgte en Kjøbmand i Aalborg om Bevilling til at ned sætte sig i Sundby, og Beboerne i hele Egnen omkring Limfjorden anbefalede ham dertil, men denne Ansøgning blev, ligesaa lidt som de tidligere, der gik i lignende Retning, bevilget. Landbefolkningen lider altsaa uhyre, og lider omtrent endnu det Samme som i 1828, da Brink-Seidelin skrev dette Skrift. Endvidere hedder det i bemeldte Skrift:

„Fjorden er undertiden meget vanskelig at komme over, og jeg har været i Aalborg, da den var saa oprørt, at i to Dage Ingen kunde komme frem eller tilbage.“

Det er Noget, som jeg og Enhver, som boer i denne Egn, ofte har været Vidne til, da Færgevesenet og Alt, hvad der hører til Overfarten er i en middelalderlig Tilstand. Fremdeles siger den nævnte Forfatter:

„Byen var fuld af Bønder, som jamrede sig over deres Heste, der sultede i Sundby, og, medens de stode der langt fra deres Hjem, omkastedes deres Huse, eller adspalttedes deres Tæge, hvilket ved øieblikkelig og rigtig anbragt Understøttelse af Huusholderen kunde være forebygget.“

Det er nu ingenlunde, fordi jeg betragter det som særdeles godt, at man i Almindelighed skal vedblive at stadfæste de Rettigheder, man giver Kjøbstæderne, men just, for at udjævne Forskjødet mellem Kjøbstæder og Land troer jeg, at det er meget godt, at saa mange som muligt af de for Landboerne fordeelagtigt beliggende Pladser meddeles et Slags Kjøbstadsret, thi derved vil efterhaanden af sig selv Forskjølet mellem Kjøbstad og Land forsvinde. Efter denne Indledning vil jeg udbede mig det høit ærede Things Tilladelse til, at dette Forslag maa blive fremmet.

Formanden: Forslaget vil blive henlagt paa Thingsets Bord.

Uden Afstemning vedtoges det, at Forslag til Lov, angaaende Modtagelsen af svenske og norske Species som god Betaling i de kongelige Kasser gaader umiddelbart til første Behandling. (Lovforslaget findes i Anhang. Sp. 591).